

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Holterman Ferho Exploitatie BV, Ferho Bewehrungsstahl GmbH, Ferho Vechta GmbH, Ferho Frankfurt GmbH

Motpart: Friedrich Leopold Freiherr Spies von Büllenheim

Domslut

- 1) Bestämmelserna i avsnitt 5 i kapitel II (artiklarna 18–21) i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, ska tolkas så, att i ett sådant fall som i det nationella målet, där ett bolag väcker talan mot en person som har varit bolagets verkställande direktör och företagsledare för att få fastställt att personen har begått skadeståndsgrundande fel vid fullgörandet av dessa uppdrag och för att erhålla ersättning för dessa fel, utgör dessa bestämmelser hinder för att tillämpa förordningens artikel 5.1 och 5.3 om nämnda person, i egenskap av verkställande direktör och företagsledare, under en viss tid har utfört arbete åt detta bolag och under dess ledning och har fått ersättning för detta arbete. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att bedöma om så är fallet.
- 2) Artikel 5.1 i förordning nr 44/2001 ska tolkas så, att en talan som väcks av ett bolag mot dess före detta företagsledare med åberopande av dennes påstådda åsidosättande av sina bolagsrättsliga skyldigheter ska anses "avse avtal". Om inga avvikande uppgifter kan utläsas av bolagsordningen eller av någon annan handling, ankommer det på den hänskjutande domstolen att fastställa på vilken ort företagsledaren de facto har utfört den övervägande delen av sitt arbete till fullgörande av avtalet, förutsatt att utförandet av tjänsterna på denna ort inte strider mot avtalsparternas vilja sådan den framgår av avtalsbestämmelserna.
- 3) Under sådana förhållanden som i det nationella målet, där ett bolag väcker talan mot sin före detta företagsledare med åberopande av ett rättsstridigt agerande, ska artikel 5.3 i förordning nr 44/2001 tolkas så, att denna talan avser skadestånd utanför avtalsförhållanden när det kritiserade agerandet inte kan betraktas som ett åsidosättande av företagsledarens bolagsrättsliga förpliktelser, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att bedöma. Det ankommer på denna att utifrån de faktiska omständigheterna i målet fastställa det anknytningsmoment som har den närmaste kopplingen till den ort där den skadevållande händelsen inträffade och den ort där skadan uppkom.

⁽¹⁾ EUT C 102, 7.4.2014.

Domstolens dom (andra avdelningen) av den 9 september 2015 (begäran om förhandsavgörande från Gerechtshof te 's-Hertogenbosch, Hoge Raad der Nederlanden – Nederländerna) – X mot Inspecteur van Rijksbelastingdienst (C-72/14) och T. A. van Dijk mot Staatssecretaris van Financiën (C-197/14)

(Förenade målen C-72/14 och C-197/14) ⁽¹⁾

(Begäran om förhandsavgörande — Migrerande arbetstagare — Social trygghet — Tillämplig lagstiftning — Rhenskeppare — E 101-intyg — Bevisvärde — Anhängiggörande vid domstolen — Skyldighet att begära förhandsavgörande)

(2015/C 363/11)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Gerechtshof te 's-Hertogenbosch, Hoge Raad der Nederlanden

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: X (C-72/14), T. A. van Dijk (C-197/14)

Motparter: Inspecteur van Rijksbelastingdienst (C-72/14), Staatssecretaris van Financiën (C-197/14)

Domslut

- 1) Artikel 7.2 a i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen samt artiklarna 10c–11a, 12a och 12b i rådets förordning (EEG) nr 574/72 av den 21 mars 1972 om tillämpningen av förordning (EEG) nr 1408/71, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996 (EGT L 28, 1997, s. 1), i ändrad lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 647/2005 av den 13 april 2005 ska tolkas så, att ett intyg som den behöriga institutionen i en medlemsstat har utfärdat i form av ett E 101-intyg för att intyga att en arbetstagare omfattas av sociallagstiftningen i den medlemsstaten, trots att arbetstagaren omfattas av överenskommelsen om rhenskepparnas sociala trygghet som antogs av regeringskonferensen för att revidera avtalet av den 13 februari 1961 om rhenskepparnas sociala trygghet, undertecknad i Genève den 30 november 1979, inte är bindande för institutionerna i övriga medlemsstater. Den omständigheten att den institution som utfärdade intyget inte hade för avsikt att utfärda ett riktigt E 101-intyg, utan använde standardformuläret för det intyget av administrativa skäl, är inte relevant i det avseendet.
- 2) Artikel 267 tredje stycket FEUF ska tolkas så, att en nationell domstol som den hänskjutande domstolen, mot vars avgöranden det inte finns något rättsmedel enligt nationell lagstiftning, varken är skyldig att begära att Europeiska unionens domstol meddelar förhandsavgörande på grund av att en nationell domstol i lägre instans har begärt ett förhandsavgörande från Europeiska unionens domstol i ett mål som liknar målet vid den förstnämnda domstolen och som avser exakt samma problemställning eller att invänta svaret på den frågan.

⁽¹⁾ EUT C 142, 12.5.2014,
EUT C 223, 14.7.2014.

Domstolens dom (femte avdelningen) av den 10 september 2015 (begäran om förhandsavgörande från Raad van State – Nederländerna) – Nannoka Vulcanus Industries BV mot College van gedeputeerde staten van Gelderland

(Mål C-81/14) ⁽¹⁾

(Begäran om förhandsavgörande — Direktiv 1999/13/EG — Bilaga IIB — Luftföroreningar — Flyktiga organiska föreningar — Begränsning av utsläpp — Användning av organiska lösningsmedel i vissa verksamheter och anläggningar — Förpliktelser som gäller för befintliga anläggningar — Förlängning av frist)

(2015/C 363/12)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Raad van State